

det med 60 Stemmer mod 13 besluttedes at ned sætte et Udvalg, og dette Udvalgs Fleertal har ved at tage Sagen under Overveielse sluttet sig til de Grundsætninger, der vare udtalte i det oprindelige Lovforslag. Udvalgets Fleertal har tillige taget særdeles og omhyggeligt Hensyn til at ordne det nu foreliggende Forslag saaledes, at vi formene, der ikke skal kunne være nogen gyldig Indvending fra den Side, at den borgerlige Orden skulde udsættes for nogen Fare, naar en saadan Frihed blev givet. Udvalgets Fleertal smigrer sig derfor med det Haab, at Forslaget i dets Heelhed ogsaa skal finde det ærede Things Bifald. Hvad nu angaaer det Spørgsmaal, om den er en virkelig Trang i den danske Folkekirke til at faae en saadan Frihed, da vil jeg blot tillade mig at hende: Opmærksomheden paa, at et af de Spørgsmaal, som nu bevæge Manges Tanker, er det: „Hvordan staaer det egentlig til i Forholdet mellem Præsten og Menigheden, og dersom der skal være nogen Frihed i den danske Folkekirke, er det da ikke rimeligt og billigt, at Menighederne faae en Indsydelse paa Præstens Valg?“ Det er et Spørgsmaal, som i dette Dieblik bevæger Manges Tanker, og dersom det tages under Overveielse med nogen Alvor, vil man vist let komme til den Erkjendelse, at saaledes som Forholdet nu er, vilde det være meget vanskeligt at indlade sig paa, at hver Menighed skulde vælge sin egen Præst; men, dersom det blev ved i de sædvanlige Former, at Regjeringen kaldte Præsten, og det derimod blev overladt de enkelte Menighedsmedlemmer selv at vælge mellem alle Præster den Præst, som hvert enkelt Medlem sølte sig tilfredsstillt ved, saa var vistnok den Sag i det Væsentlige afgjort, saa vilde vistnok hver Enkelt søle en saadan Tilfredsstillelse, som han dog aldrig kan finde ved som enkelt Sognebeboer at tage Deel i et Præstevalg, da der dog altid vil blive Endeel, der vilde komme til at sidde i Minoriteten, og altsaa ikke vilde kunne blive fyldestgjorte saaledes, ikke vilde kunne see deres Duffer opfyldte saaledes, at de kunne være tilfredsstillede derved. Denne Betragtning, formener jeg, bør ikke tåbes af Sigte, saa at man baade paa den ene Side bevarer for Regjeringen Myndigheden til at kalde Præ-

sterne, og paa den anden Side aabner de enkelte Menighedsmedlemmer en fri Afgang til at vælge imellem alle de enkelte Præster, der ere kaldede af Regjeringen, og som fra Regjeringens Side maa erkjendes for at være dygtige og duelige til Embedet, vælge saaledes imellem dem, at Alle kunne blive tilfredse, og, da det jo heller ikke kan seile, at det baade maa være mange af vore Grundlovsbestemmelers og ogsaa Folkekirkes og Regjeringens Hensigt, at der i Folkekirken skulde bevares saa Mange som muligt, saa Mange som paa nogen Maade kunne finde sig tilfredse deri, saa troer jeg, at dette Lovforslag maa være særdeles tiltalende baade for Regjeringen og Folket, naar man virkelig ønsker at blive i en saadan Forbindelse, som, naar den kan blive fri og taalelig, er til Velsignelse og ogsaa har været det i vore Fædres Dage. Det er vist nok, at man i andre Lande, for at skaffe Samvittighedsfrihed tilveie, og til andre Tider ogsaa her, har tænkt paa den Udvei, at Enhver skulde have Lov til at mene og troe, hvad han vilde. Der er ogsaa dem, der den Dag idag mene og troe, at Alle vare fuldkommen tilfredse, naar der var givet en saadan Frihed, at Alle de, som ikke fandt sig tiltalte ved Folkekirken, kunde udtræde. Det er en saadan Frihed, som i et længere Tidrum har været gjældende i England, og man synes der ogsaa, at den har været tilstrækkelig til at tilfredsstille Folket; men det synes dog kun saa. Thi det er ganske klart, naar vi see hen til Forholdet i England, at, idet der er givet Frihed til at udtræde af Statskirken der, ere mange af de dygtigste og bedste Folk traadte ud af Statskirken og have dannet Religionsksamfund udenfor den, medens der i Statskirken blev dem tilbage, som tragtede efter de store og fede Embeder, og som ikke gad være over at træde ud af den, saa at der er indtraadt en Dødsighed i Menighederne, og i Geistligheden en Omjorg for at faae de største Embeder og nyde de største Levebrød. Et saadant Forhold vil aabenbart ogsaa i Tidens Løb komme til at gjøre sig gjældende under vor nærværende Forfatning, dersom vi skulle blive staaende ved den samme Frihed, som gjælder i England. Thi, dersom vi ikke kunne